

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/54/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218011985
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2218011985.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Kristíny Ferencziovej, v trestnej veci obžalovaného M. G., nar. XX.XX.XXXX v V. A., trvale bytom sídl. M. R. XXXX/XX, Z. M., okres V. A., pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 06.03.2019, č. k. 1T/140/2018-279, na verejnom zasadnutí konanom dňa 25.06.2019 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného M. G. zamieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 06.03.2019, č. k. 1T/140/2018-279 bol obžalovaný M. G. uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 odsek 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a zo zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 10. júna 2018 v čase okolo 16.00 hodine vo Z. M., na C. ulici, okres V. A., v záhradkárskej osade, v objekte bez súpisného čísla, vošiel do priestorov objektu za J. E. a E. Q., ktorí sedeli na posteli, najprv verbálne napadol J. E., následne ju udrel rukou do hlavy a povedal jej, že ju pichne do hlavy, potom z izby vyšiel a vzápätí sa vrátil s nožom v ruke, kedy ju znova najmenej trikrát udrel do hlavy a následne nožom bodol do predlaktia ruky a medzitým, držiac nôž v ruke, sa E. Q. vyhrážal slovami, že nemá nič hovoriť, lebo aj on takto dopadne, a po útoku obom hrozil, že keď pôjdu naspäť do obydľia, tak ich zabije a keď niečo nahlásia na políciu, tak zabije celú rodinu J. E., pričom poškodená J. E. útokom utrpela pomliaždenie a podliatinu pravého oka a bodnú ranu ľavého predlaktia s poranením svalu dlhého ohýbača palca, zranenie, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia do 9. júla 2018 a tohto konania sa dopustil potom, čo bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská streda sp. zn. 1 T 24/12 zo dňa 7.3.2012, ktorý toho dňa nadobudol aj právoplatnosť, odsúdený za zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 25.10.2014.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona pri použití § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 38 ods. 5 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd I. stupňa obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zaviazal obžalovaného k povinnosti nahradiť škodu poškodenej: Union zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, vo výške 566,73 EUR.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd I. stupňa mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že obžalovaný napadol poškodenú, ktorej ublížil na zdraví. Poškodená utrpela pomliaždenie a podliatinu pravého oka a bodnú ranu 1. predlaktia s poranením svalu dlhého ohýbača palca. Predmetné zranenia, ktoré boli poškodené spôsobené útokom obžalovaného, mohli byť so závažnejším, resp. fatálnym následkom. Z hľadiska subjektívnej stránky sa obžalovaný dopustil skutku ako plne zodpovedný subjekt. Obžalovaný uskutočnil konanie tak, ako je to v skutkovej vete žalovaného trestného činu, ktoré však nevedlo k spôsobenému následku, ktorý táto skutková podstata trestného činu predpokladá, avšak úmysel obžalovaného smeroval k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví poškodenej. Z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví stačilo zistenie, že obžalovaný vedel, že svojím konaním môže tento ťažší následok spôsobiť a bol s tým uzrozmeneý. Takéto uzrozmeneie bolo možné vyvodit' najmä z použitého predmetu, zo spôsobu vykonania útoku, a v neposlednom rade aj z okolností, ktoré násilnému konaniu zo strany obžalovaného predchádzali a tiež z toho, aké nebezpečenstvo pre poškodenú z útoku hrozilo. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie NS SR č. R II/1965, podľa ktorého z hľadiska úmyslu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví stačí zistenie, že páchatel' vedel, že svojím konaním môže spôsobiť tento ťažký následok, bol s tým uzrozmeneý. Také uzrozmeneie možno vyvodzovať najmä z povahy použitej zbrane, intenzity útoku, zo spôsobu jeho vykonania a z pohnútky činu. Okresný súd konštatoval, že v danom prípade nešlo napr. o ľahký príborový nôž s guľatým ostrím vyrobený z pomerne mäkkého materiálu, ale naopak o nôž s čepeľou dlhou 12,5 cm - t.j. o zbraň už svojím výzorom, ale najmä povahou značne nebezpečnú.

Obžalovaný tým, že držiac nôž v ruke sa poškodenému E. Q. vyhrážal slovami, že nemá nič hovoriť, lebo aj on dopadne ako poškodená a po útoku obom hrozil, že keď pôjdu naspäť do obydľia, tak ich zabije a keď niečo nahlásia na políciu, tak zabije celú rodinu poškodenej, naplnil znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Obžalovaný sa tohto konania dopustil v priamom úmysle v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, nakoľko svojím konaním chcel ohroziť chránený záujem, ktorým v tomto prípade je slobodné rozhodovanie človeka.

Pri ukladaní trestu vychádzal okresný súd zo zásad ukladania trestov, ktoré sú upravené v ustanovení § 34 Trestného zákona. Zohľadnil odpis registra trestov obžalovaného, z ktorého vyplývalo, že obžalovaný bol štyrikrát súdne trestaný pre trestné činy majetkového a násilného charakteru, z toho v dvoch prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/54/2014 zo dňa 17.03.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.04.2014, za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia, ktorý trest vykonal dňa 25.04.2018. Vo výpise z evidencie priestupkov má jeden záznam.

Súd I. stupňa v danom prípade aplikoval ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Ako bolo preukázané z výpisu registra trestov, obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/24/2012 zo dňa 07.03.2012 odsúdený za zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Zo súdených skutkov pri najprísnejšie trestnom zločine ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona je trestná sadzba u trestu odňatia slobody 4 až 10 rokov. V súlade s ustanovením § 38 ods. 5 Trestného zákona je potom trestná sadzba 7 až 10 rokov.

Keďže obžalovaný dvoma skutkami spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona (10 rokov) sa zvýšila o jednu tretinu (§ 41 ods. 2 Trestného zákona) a úhrnný trest odňatia slobody bolo potrebné uložiť v rámci takto upravenej trestnej sadzby 7 rokov až 13 rokov 4 mesiacov.

Keďže u obžalovaného nešlo o jednorazové konanie, nakoľko sa obžalovaný dopúšťal opakovane trestnej činnosti, pričom spáchanie súdených trestných činov vôbec neolutoval, práve naopak, svoje konanie považoval za správne a vhodné, preto mal okresný súd za to, že na nápravu obžalovaného je potrebné uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody. S prihliadnutím na zásady ukladania trestu, má súd po vykonanom dokazovaní za to, že trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby 7 rokov nepodmienečne, zodpovedá ustanoveniu § 34 ods. 4 Trestného zákona ako z pohľadu okolností týkajúcich sa trestného činu, tak aj osoby páchatel'a, vrátane možnosti nápravy obžalovaného.

Takto uložený trest predstavuje podľa názoru súdu trest, ktorý vzhľadom na spáchanú trestnú činnosť v adekvátnej miere zasiahne do života obžalovaného a bude predstavovať spravodlivý postih za jeho protispoločenské konanie.

Obžalovaného okresný súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Poškodená si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená trestným činom. Výšku spôsobenej škody mal súd I. stupňa za preukázanú z poškodenou predloženého vyčíslenia vynaložených liečebných nákladov (čl. 127).

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení a odôvodnení na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný i jeho obhajkyňa, pričom prokurátorka Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sa pri úkone do zápisnice o hlavnom pojednávaní výslovne vzdala práva podať voči rozsudku odvolanie (č. I. 275 spisu). Odvolanie obžalovaného bolo odôvodnené prostredníctvom obhajkyne písomným podaním zo dňa 05.04.2019, doručeným okresnému súdu dňa 08.04.2019, pričom v ňom namietal, že skutkové okolnosti trestného činu ku ktorému sa priznal odôvodňujú zníženie výšku uloženého trestu, nie ešte zvýšenie jeho dolnej hranice. Počas celého trestného konania od prípravného až po súdny spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní. Poukázal na silné emočné vyčerpanie a psychické rozrušenie, ktoré viedli k spáchaniu trestného činu.

Problémy vyvstali vždy, keď v obydli bola družka E. Q. - J. E.. Ku skutku udáva, že keď sa vrátil domov nahneval sa, že si po práci nemôže odpočinúť, pretože E. Q. a J. E. robia samé nepríjemnosti. J. E. sa voči jeho osobe správala povýšenecky a agresívne. Preto zostal celý vytočený a následne svoje konanie podľa vlastného usúdenia vykonal v zmenšenej prítomnosti a nevedel svoje konanie ovládnuť v takej miere, aby bolo zrejme primerané okolnostiam. Jeho skratové konanie bolo výsledkom napätia medzi ním a poškodenou.

Žiadal mimoriadne znížiť trest a taktiež pomoc, keďže napriek záverom znaleckého posudku MUDr. Máriom Strakom, v súčasnosti cíti potrebu nastolenia psychologickéj liečby, keďže je psychicky vyčerpaný, čo bol aj v čase vykonania skutku.

Navrhuje rozsudok Okresného súdu v Dunajskej Strede zo dňa 06.03.2019, sp. zn. 1T/40/2018 vo výroku o výške uloženého trestu odňatia slobody zmeniť, teda aby jeho výšku znížil minimálne na päť rokov a uložil mu popri treste aj ochranné liečenie z dôvodu jeho psychického vyčerpania a pre pomoc pre zvládnutie jeho agresivity v budúcnosti.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie (v neprítomnosti poškodených J. E., E. Q., Union zdravotnej poisťovne, a.s., ktorí boli o termíne verejného zasadnutia riadne a včas upovedomení), na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, obhajkyňa obžalovaného, ktorá sa v celom rozsahu pridržala písomne podaného odvolania zo dňa 05.04.2019 a obžalovaný, ktorý žiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený, prepustený z väzby, nakoľko sa cíti nevinný a je vyčerpaný.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd zistil, že okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie spočívajúce v prečítaní výpovede obžalovaného M. G. (na čl. 261), poškodených E. Q. a J. E. (čl. 267-268), oboznámením listinných dôkazov, a to vyčíslenia liečebných nákladov (čl. 127-134), zápisnice o ohliadke miesta činu a fotodokumentácie (čl. 138-164), zápisnice o prehliadke tela (čl. 211), súhlasu (čl. 212), fotodokumentácie (čl. 213-215), potvrdenia o dychovej skúške obžalovaného (čl. 217) lekárskeho nálezu obžalovaného (čl. 218), lekárskej správy poškodenej (čl. 219), záznamu (čl. 220-221), výpisu priestupkov (čl. 222), výpisu registra trestov (čl. 223-223A), záznamu o preštudovaní (čl. 224-225), návrhu (čl. 228),

výpisu z registra trestov zo dňa 05.03.2019 a v zmysle § 268 ods. 2 Trestného poriadku prečítaním znaleckých posudkov (čl. 171-183 a čl. 186-207).

Pokiaľ ide o výrok o vine, v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, odvolací súd nezistil žiadne pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a zachovanie práva obžalovaného M. G. na obhajobu. Okresný súd pri dodržaní procesného postupu správne zistil skutkový stav veci, vykonal úplné dokazovanie a dôsledne prebral všetky dôkazy dokumentované v prípravnom konaní, takže z hľadiska dodržania zásad obsiahnutých v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku treba konštatovať, že neexistuje žiaden relevantný dôkaz, ktorý by nebol v napadnutom konaní vykonaný.

Následne súd prvého stupňa všetky zákonne vykonané dôkazy v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku správne vyhodnotil jednotlivo i v celom ich súhrne a tak dospel k úplným a správnym skutkovým záverom. Okresný súd pritom v odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami obsiahnutými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku podrobne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného M. G..

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

K odvolacím námietkam obžalovaného mal krajský súd za potrebné, uviesť nasledovné:

V prípade, že konanie páchatel'a nesmeruje k núteniu iného na konanie, opomenutie alebo strpenie niečoho, avšak svojím predstieraným vyhrázaním sa inou ťažkou ujmou môže páchatel' u iného vzbudiť dôvodnú obavu, prichádza do úvahy posúdenie takého konania ako trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona (R 19/2015).

V tomto prípade nejde o trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Trestného zákona tak ako to namieta obžalovaný, pretože v tomto prípade konanie obžalovaného (vydieranie) smerovalo k tomu, že ak pôjdu poškodení naspäť do obydľia, tak ich zabije, a keď niečo nahlásia na políciu, tak zabije celú rodinu J. E., z čoho jasne vyplýva, že obžalovaný poškodených pod hrozbou násillia nútil, aby sa nevrátili naspäť do obydľia a aby nič nenahlasovali na políciu.

Okresný súd správnym postupom dokazoval aj skutočnosti potrebné pre ukládanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho povest' ako i všetky ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery správne vychádzal z ustanovenia § 34 Trestného zákona, prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jej následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Správne nezistil žiadne mimoriadne okolnosti prípadu v zmysle § 39 Trestného zákona. Správne ustálil neexistenciu žiadnej poľahčujúcej, ani priťažujúcej okolnosti. Bolo však potrebné aplikovať pri ukladaní trestu ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona, keďže obžalovaný sa opakovane dopustil spáchania zločinu, potom, čo už bol za zločin odsúdený tak ako to vyplýva zo skutkovej vety napadnutého rozsudku. Z tohto dôvodu bola dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby zvýšená o jednu polovicu (teda na 7 rokov).

Ako poľahčujúce okolnosti nemohli byť použité (tak ako to tvrdí obžalovaný v odvolaní) § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože obžalovaný sa síce priznal k spáchaniu trestného činu, ale vo svojej výpovedi uviedol, že svoje konanie nelutuje, spravil by to ešte raz (č. l. 33). Ustanovenie § 36 písm. n) Trestného zákona vo vzťahu k obžalovanému nemožno použiť, pretože trestná činnosť bola objasnená hlavne z výpovedí poškodených. Rovnako nie je možné aplikovať § 36 písm. a) Trestného zákona, nakoľko zo znaleckého posudku č. 125/2018 znalca MUDr. Mária Straku vyplynulo, že v čase skutku obžalovaný netrpel duševnou poruchou a jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti boli v čase činu prítomné v podstatnom rozsahu a miere, svoje konanie mohol a vedel ovládať, teda z ničoho okrem tvrdení obžalovaného nevyplýva, že by trpel emočným vyčerpaním a psychickým rozrušením, ktoré by mali za následok spáchanie trestného činu.

V postupe svojho konania súd I. stupňa vecne správne nekonštatoval ani prítomnosť žiadnych mimoriadnych okolností prípadu podľa § 39 Trestného zákona, ktoré by mohli viesť k potrebe, možnosti a akejkolvek dôvodnosti uložiť obžalovanému M. G. trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby (obžalovaný sa už 4 krát dostal do rozporu so zákonom).

V posudzovanom prípade vonkoncom nie sú splnené žiadne zákonom striktne a jasne formulované podmienky pre aplikovanie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona pojednávajúce o mimoriadnom znížení trestu. Predmetný fakt (znalecký posudok č. 125/2018) podľa právneho názoru odvolacieho súdu bráni aplikovaniu ustanovenia § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, a tým uloženiu miernejšej sankcie.

Odvolací súd tiež konštatuje, že obžalovaný sa v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona dopustil dvoch úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvomi skutkami, preto súd I. stupňa správne zvýšil hornú hranicu trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného (§ 155 ods. 1 Trestného zákona) o jednu tretinu. V súlade so zákonom upravená trestná sadzba trestu odňatia slobody vo vzťahu k spáchanému trestnému činu bola u obžalovaného od 7 rokov až do 13 rokov 4 mesiacov, pričom obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Keďže znalec MUDr. Mário Straka v znaleckom posudku neodporučil nariadiť žiadny spôsob psychiatrickej ochrannnej liečby, z tohto dôvodu okresný súd správne takúto liečbu obžalovanému ani neuložil.

Obžalovaného súd I. stupňa taktiež správne a v súlade s § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Obžalovanému bolo taktiež potrebné uložiť povinnosť nahradiť škodu poškodenej Union zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 10, Bratislava, vo výške 566,73 EUR, ktorú si zákonne uplatnila.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného M. G. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.